

UZASADNIENIE

Powód J. S. wniósł przeciwko pozwanemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o zapłatę kwoty łącznie 22140 zł, tytułem zwrotu świadczonej ceny zakupu kontenerów w związku z odstąpieniem od umowy oraz tytułem ich magazynowania.

Sąd Rejonowy w Koninie wydał w sprawie wyrok zaoczny, od którego sprzeciw wniósł pozwany wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zaoferowała na portalu internetowym Allegro do sprzedaży kontenery morskie, magazynowe o różnych rozmiarach i wysokościach.

Powód J. S. poszukiwał dwóch kontenerów 40HC podwyższonych, chcąc wykorzystać je w swojej działalności gospodarczej i przechowywać w nich silniki samochodowe, na odpowiednio wysokich, przystosowanych półkach.

Wiadomością mailową z dnia 1 października 2018r. pozwany przesłał powodowi ofertę na kontener 40HC – podwyższony za 7100zł netto wraz z dostawą, realizowaną w terminie od 3 do 21 dni od złożenia zamówienia. W wyniku negocjacji strony ustaliły cenę za jeden kontener 40HC podwyższony w wysokości 7000 zł netto.

Powód w dniu 30 października 2018r. złożył pozwanemu zamówienie na dwa kontenery 40HC podwyższone wraz z ich dostawą do jego siedziby w K..

Bezsporne, a nadto:

- wiadomości mailowe, k. 22,
- wydruk oferty, k. 18-19.

Zgodnie z ustaleniami pozwany wystawił powodowi fakturę proforma, na łączną kwotę 17220 zł brutto, z terminem płatności do 6 listopada 2018r. Powód w całości opłacił należność wskazaną na fakturze w dniu 5 listopada 2018r.

Bezsporne.

Pozwany w dniu 10 grudnia 2018r., tj. po upływie umówionego wcześniej terminu, dostarczył powodowi niewłaściwe kontenery. Powód jeszcze przed ich rozładunkiem stwierdził, że nie są to kontenery które zamawiał, lecz niższe. W związku z czym powód odmówił ich przyjęcia i skontaktował się telefonicznie z pozwanym informując go o tym oraz o odmowie ich przyjęcia.

W wyniku poczynionych w tym dniu ustaleń, pozwany zobowiązał do wymiany kontenerów na prawidłowe do 20 grudnia 2018r. Do tego czasu powód zgodził się przechować kontenery dostarczone w dniu 10 grudnia 2018r.

Dowód:

- list przewozowy, k. 27,
- zeznania świadka R. J., k. 103-106,
- przesłuchanie powoda, k. 104-106,

- zeznana świadka N. Ł., k. 209,

- zeznana świadka M. B., k. 209,

- zeznana świadka A. P., k. 187.

Pozwany w dniu 17 grudnia 2018r. w wiadomości mailowej wysłanej z adresu (...), oświadczył powodowi, że dostarczył mu towar zgodny z zamówieniem i nie ma możliwości zamiany na inny.

Dowód:

- wydruk wiadomości mailowej, k. 20.

W związku z taką postawą pozwanego i ustaleniem, że kontenery w takim stanie nie nadają się do użytku do jakiego były przewidziane, powód pismem z dnia 31 stycznia 2019r., wysłanym pozwanemu 1 lutego 2019r. odstąpił od umowy sprzedaży i zażądał zwrotu zapłaconej ceny 17220 zł, w terminie 7 dni oraz wezwał do odbioru kontenerów. Nadto powód zażądał zapłaty kwoty 4920 zł tytułem przechowania kontenerów w okresie od 11 grudnia 2018r. do 31 grudnia 2018r.

W dniu 2 stycznia 2019r. powód wystawił pozwanemu fakturę tytułem przechowania kontenerów w okresie od 11 grudnia 2018r. do 31 grudnia 2018r.

Dowód:

- oświadczenie o odstąpieniu, k. 29-32.

Następnie powód ponownie w piśmie z dnia 18 lutego 2019r. oświadczył o odstąpieniu od umowy i wezwał do zwrotu ceny. Pozwany nie zwrócił powodowi zapłaconej ceny i nie uznał skuteczności odstąpienia od umowy.

Dowód:

- pismo, k. 32-34.

Rynkowa wartość czynszu za przechowanie na nieruchomości powoda w grudniu 2018r. dwóch kontenerów morskich wynosiła 168 zł miesięcznie.

Rynkowa wartość czynszu za przechowanie w grudniu 2018r., na nieruchomości powoda wraz z infrastrukturą towarzyszącą, dwóch kontenerów morskich wynosiła 1307 zł miesięcznie.

Dowód:

- opinia biegłego, k. 216-230, 327-328.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy sprzedaży dwóch kontenerów 40 HC. Kwestie tę reguluje art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności należało wskazać, że powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wyraźnie i jednoznacznie oświadczył, że stan faktyczny i podstawa prawna roszczenie nie jest w żaden sposób związana z rękojmią za wady przy sprzedaży (k. 339). Tym samym stosownie do art. 321 kpc roszczenie nie było w tym zakresie rozpatrywane.

Powód opierał swoje roszczenie o treść art. 491 § 1 kc jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy. Może również bądź bez wyznaczenia terminu dodatkowego, bądź też po jego bezskutecznym upływie żądać wykonania zobowiązania i naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki.

Zgodnie z art. 492¹ kc jeżeli strona obowiązana do spełnienia świadczenia oświadczy, że świadczenia tego nie spełni, druga strona może odstąpić od umowy bez wyznaczenia terminu dodatkowego, także przed nadejściem oznaczonego terminu spełnienia świadczenia.

Stosownie natomiast do art. 835 kc przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie nie pogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie.

Art. 836 kc jeżeli wysokość wynagrodzenia za przechowanie nie jest określona w umowie albo w taryfie, przechowawcy należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte, chyba że z umowy lub z okoliczności wynika, iż zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia.

Niesporne w sprawie było zawarcie umowy sprzedaży dwóch kontenerów 40 HC – podwyższonych – zapłata przez powoda całości umówionej ceny, dostarczenie przez pozwanego kontenerów niższych niż umówione.

Spór dotyczy wezwania pozwanego do wykonania przedmiotu umowy, skutecznego złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, zasadności naliczania opłat za przechowanie i wysokości tego roszczenia.

Odnoszą się w pierwszej kolejności do ustalenia czy powód wyczerpał treść art. 491 kc, należało przede wszystkim wskazać, że pozwany już od 26 listopada 2018r. pozostawał w zwłoce co do wykonania ciężącego na nim zobowiązania. Jak wynikało bowiem z treści oferty dostawa kontenerów miała nastąpić najpóźniej 21 dni od złożenia zamówienia. Skoro powód 30 października 2018r. złożył zamówienie, a 5 listopada 2018r. zapłacił cenę w całości, to pozwany powinien zrealizować własne zobowiązanie do 26 listopada 2018r. Tymczasem kontenery dostarczył dopiero 10 grudnia 2018r. Ostatecznie w sprawie nie było nadto sporu, że pozwany nie wykonał należycie swojego zobowiązania, gdyż dostarczył kontenery inne niż zamówione. Zdaniem więc sądu również w dniu 10 grudnia 2018r. nadal pozostawał w zwłoce w wykonaniu swojego zobowiązania wynikającego z umowy. Świadczenie pozwanego nie było bowiem świadczeniem podzielny, czy możliwym do spełnienia częściami. Przez co skoro nie zostało wykonane w całości, powód mógł bez uszczerbku odmówić jego przyjęcia. Tak też się stało co zostało zaznaczone wprost w dniu dostawy na liście przewozowym. Powód wówczas odmówił przyjęcia niewłaściwych kontenerów, a ich ostateczne pozostawienia wiązało się jedynie z czasowym przechowaniem, nie zaś oświadczeniem powoda o przyjęciu świadczenia pozwanego. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynikało jednoznacznie, że już 10 grudnia 2018r. powód podczas rozmowy telefonicznej z pozwanym – co przyznawał nawet świadek strony pozwanej R. J. (2) – zgłosił nieprawidłowość towaru. Jednocześnie wezwał pozwanego do dostarczenia kontenerów zgodnych z umową. Zeznania świadków N. Ł., M. B., A. P., jak i przesłuchanie powoda, wykazały nadto, że pozwany zobowiązał się wówczas, że dostarczy właściwe kontenery do 20 grudnia 2018r., w zamian za przechowania przywiezionych kontenerów. Wynika to także wprost z adnotacji sporządzonej przez powoda w tym dniu na liście przewozowym, jak i pośrednio z korespondencji mailowej między stronami. Po drugie nie było wiarygodne stwierdzenie świadka R. J. (3), że powód nie wzywał do wymiany lecz od razu prowadzone były negocjacje w zakresie obniżenia ceny. Takie twierdzenie nie było poparte żadnym innym dowodem, a zeznania innych świadków wręcz temu zaprzeczały. Z treści maila pozwanego z dnia 17 grudnia 2018r. (k. 20) wynikało również odniesienie się do „braku możliwości wymiany kontenerów”. Niewątpliwie więc strony musiały na ten temat rozmawiać, skoro pozwany jednoznacznie odmówił wykonania zobowiązania do wymiany kontenerów.

Tym samym więc należało wskazać, że pozwany pozostawał w zwłoce również co do drugiego terminu, tj. 20 grudnia 2018r., kiedy to pozwany zobowiązał się do dostarczenia prawidłowego towaru, do czego ostatecznie nie doszło.

Nadto należy podkreślić, że niezależnie od określonego terminu, w sprawie zastosowanie znalazł również art. 491² kpc. Pozwany bowiem wprost oświadczył, że nie spełni swojego zobowiązania zarówno do prawidłowego wykonania świadczenia, jak i zobowiązania do wymiany kontenerów umówionych, podwyższonych w terminie do 20 grudnia 2018r. Tym samym powód był w pełni uprawniony do odstąpienia od umowy nawet bez wyznaczenia terminu dodatkowego. Odstąpienie od umowy stanowi realizację uprawnień związanych z określonymi wypadkami niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania z umów wzajemnych (art. 491-493 k.c.) i skuteczne odstąpienie od umowy stanowi w pewnym sensie potwierdzenie, że istotnie miał miejsce przypadek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez drugą stronę. (tak Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., sygn. III CSK 288/06). Podobnie stwierdzono w wyroku tego Sądu z dnia 28 stycznia 2011 r., (sygn. I CSK 315/10): Spełnienie jedynie części świadczenia jest równoznaczne z niespełnieniem świadczenia, a tym samym z niewykonaniem zobowiązania. Co więcej Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 czerwca 2014 r. (sygn. I CSK 392/13) stwierdził nawet, że niewykonanie istotnego obowiązku umownego występuje wtedy, gdy niezrealizowany na skutek zwłoki kontrahenta obowiązek umowny pozbawia drugą stronę tego, czego zgodnie z umową mogła oczekiwać, chyba że druga strona rozsądnie rzecz ujmując nie mogła przewidzieć takiego rezultatu. O istotnym naruszeniu obowiązku umownego decydują w szczególności jego skutki. Nie chodzi tu tylko o niespełnienie świadczenia, które zgodnie z treścią zobowiązania należy się wierzycielowi, ale mogą także to być niewykonane obowiązki nawet tylko funkcjonalnie związane z długiem. Nie jest to w szczególności tylko obowiązek o charakterze zaskarżalnym (świadczenie), ale także inne naruszenia, np. niewykonanie przez stronę umowy wzajemnej innych istotnych obowiązków wynikających z umowy, choćby miał nim być jedynie jego obowiązek współdziałania przy wykonywaniu zobowiązania. Innymi słowy, niewykonanie przez stronę istotnego obowiązku umownego, niemającego charakteru podstawowego (świadczenia), może być podstawą ustawowego odstąpienia od umowy.

Nie miał również racji pozwany zarzucając brak upoważnienia pełnomocnika powoda do złożenia oświadczenia materialnoprawnego. Po pierwsze z dokumentu pełnomocnictwa takie uprawnienie wynika. Po drugie sam fakt, złożenia pozwu w sprawie i powoływanie się powoda – również w toku jego przesłuchania na odstąpienia od umowy – w sposób nie budzący żadnych wątpliwości oznaczało, że upoważnił on pełnomocnika do tej czynności, a co najmniej ją potwierdził.

Uznano więc, że powód skutecznie odstąpił od umowy na podstawie art. 491 kc, jak i na podstawie art. 492¹ kc. Skutkiem odstąpienia od umowy był obowiązek zwrotu wzajemnych świadczeń, a skoro z takim roszczeniem powód wystąpił, należało zasądzić od pozwanego na jego rzecz całą uiszczoną cenę.

Jedynie na marginesie należało także wskazać, że nie miały znaczenia procesowego, twierdzenia pozwanego, jakoby powód korzystał z kontenerów. Po pierwsze z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wynikało, aby powód korzystał z nich w sposób do jakiego miały być przeznaczone, tj. nie magazynuje silników samochodowych. Tym samym nie można było uznać, że w rzeczywistości powód przyjął świadczenie pozwanego, gdyż wykorzystuje je do własnych celów. Wręcz przeciwnie z zeznań świadka wynikało, że teren wokół kontenerów zarósł więc z pewnością powód z nich nie korzysta. Z ustaleń wynikało również, że powód do jednego z kontenerów włożył jedynie drewniane materiały, które miały mu służyć do przystosowania zamówionych kontenerów do jego potrzeb. To zaś dodatkowo przemawia za ich nieprzydatnością i brakiem przyjęcia. Po drugie pozwany nie wiązał z tym żadnego roszczenia, czy nie wywiódł istnienia jakiegokolwiek własnej wierzytelności.

W zakresie roszczenia związanego z należnością za przechowanie, powód wywodził ją z art. 836 kc, tj. umowy przechowania. Z pewnością nie miał racji pozwany, iż powód dochodził wynagrodzenia za czas zatrzymania kontenerów, gdyż z treści żądania wynikało wprost, że żądanie dotyczyło okres sprzed odstąpienia od umowy. Dlatego nie mogło być mowy o wynagrodzeniu za ewentualne wykonanie prawa zatrzymania. Jak już wyżej zaznaczono, uznano, że powód zdołał wykazać, iż 10 grudnia 2018r. zgodził się na przechowanie kontenerów nie w wyniku przyjęcia świadczenia, lecz jedynie w wyniku podjętego przez pozwanego zobowiązania do ich odbioru i dostarczenia prawidłowych. Przez co istotnie doszło do ustalenia stosunku przechowania. Biegły powołany na okoliczność wysokości uzasadnionego wynagrodzenia za taką usługę, ustalił, że miesięcznie koszt przechowania dwóch

kontenerów na nieruchomości pozwanego wraz z dostępem do infrastruktury wynosił 1307 zł. Taką stawkę sąd przyjął za uzasadnioną i właściwą, mając na uwadze, że nie ma fizycznej możliwości takiego przechowania, które w żaden sposób nie ingeruje w otaczającą infrastrukturę. Każda sprawdzenie kontenerów, zabezpieczenie (do czego powód był zobowiązany), czy wreszcie proces ich wydawania, musi się wiązać z wykorzystaniem przyległego placu. Nadto posadowienie ich na nieruchomości, również wiąże się dla powoda z oczywistym ograniczeniem możliwości wykorzystania otaczającego je terenu. Powód musi pozostawić swobodny dostęp, do którego cały czas ma prawo pozwany.

Dzieląc więc stawkę miesięczną na 1307 zł na 31 dni, ustalono, że dziennie wynosi ona 42,16 zł. Skoro zaś powód domagał się zapłaty za 21 dni na jego rzecz zasądzono 885,36 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalono.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc, mając na względzie termin wezwana do zapłaty z tytułu wystawionej faktury, doręczonej pozwanemu najpóźniej 10.01. (...) (k. 35) oraz wezwania o zwrot ceny (k. 31).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc, uznając, że powód wygrał sprawę w 81 %. Łącznie poniesione przez niego koszty wyniosły 5724 zł, w tym 1000 zł wykorzystanej zaliczki na biegłego, z czego 81% to 4636,44 zł. Pozwany łącznie poniósł koszty w wysokości 3617 zł z czego 19% to 687,23 zł. Dokonując wzajemnej kompensaty orzeczono jak w pkt III.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

3. (...)